Stanislav Lacomchin
Lala

UN CUVÂNT DE ÎNTÂMPINARE

STANISLAV LACOMCHIN – UN POVESTAŞ AL VREMILOR DE ALTĂDATĂ

Cezarina Adamescu

Creator de atmosferă, reînviind vremurile de odinioară, periferiile oraşului cu pitorescul lor insolit, cu personaje care-ţi cad imediat dragi şi cu întreaga lume pestriţă, care nu cunoştea atâta discordie ca în zilele noastre, Stanislav Lacomchin ne-a obişnuit cu povestioarele şi nuvelele sale, ba chiar cu poemele de-acum jumătate de veac şi cu piesele de teatru care redau conflicte aparente, fie din familie, fie din societate.

Cu o sensibilitate aparte, cu o acurateţe stilistică şi un farmec inegalabil, autorul îşi propune şi prin această povestioară să ne ofere o felie de viaţă, o gură de aer în plămânii îmbâcsiţi cu vulgul cotidian care agresează omul, nu numai în tabloide, nu numai în cărţi, dar pe toate canalele media, în fiecare colţişor al inimii şi al minţii care ar trebui să rămână curate, la orice vârstă.

Prozele sale au un punct comun: ele sunt dominate de personaje pozitive, care până la urmă învinge în lupta cu răul, cu urâtul, cu nefericirea. Fie că e vorba de copii, adulţi sau bătrâni, personajele sunt frumoase la suflet şi au darul, la rândul lor, de a înfrumuseţa viaţa, prin speranţele şi visurile care nu mor nici măcar o dată cu dispariţia din lume a protagoniştilor.

Mesajul optimist şi înălţător al povestioarelor e de natură să ne ofere o mini-frescă a vieţii citadine interbelice, cu insolitul ei.

Telali, spoitori, bragagii, geamgii, lampagii, fel de fel de meseriaşi îşi fac rondul pe străzile bătute-n piatră cubică, strigându-şi marfa ori oferindu-şi serviciile. Comerţul stradal e la mare căutare; de asemenea, meseriile nu se exercită în întreprinderi, ci sunt itinerante. Autorul scoate în evidenţă şi specificul zonei: oraş dunărean cu influenţe fanare, cu mărfuri turceşti şi greceşti, pe lângă cele autohtone. Toate acestea dau culoare şi parfum atmosferei. În plus, trecerea bragagiului, a lampagiului, (personaj nelipsit), a geamgiului, a găzarului, poate ţine loc de ornic în mahala, căci ei au un itinerar

prestabilit la o anumită oră. Ca la un semn, gospodinele îşi întrerup munca în casă ori în curte şi ies în stradă să târguiască: pepeni, struguri, bragă şi altele trebuincioase gospodăriei, fără să mai fie nevoite să colinde piaţa sau magazinele învecinate. E un obicei încetăţenit deja, ca o cutumă. Autorul respectă limbajul epocii, cu locuţiunile lui pitoreşti, fără să cadă în licenţios.

Povestioarele sunt atemporale şi aspaţiale, totuşi. Nu se specifică nicăieri vreo locaţie sau data aproximativă a acţiunii, ci doar se sugerează.

Povestioara de faţă adaugă acestei salbe epice, o perlă în plus. Ca notă distinctă se remarcă, în atmosfera de margine de oraş, relaţiile interumane, care nu cunosc discriminări rasiale sau sociale. Ţiganii, foarte frecvenţi în povestirile autorului, sunt oameni cumsecade, care-şi cunosc bine meseria, nu se dedau la fapte reprobabile, muncesc onest pentru bucata de pâine, sunt respectaţi şi chiar simpatizaţi, se pune nădejde în ei, intră în relaţii de bună vecinătate cu ceilalţi cetăţeni, sunt recunoscuţi şi răsplătiţi după munca lor. Spoitorul de cazane nu-şi permite să-şi bată joc de meserie pentru că prestigiul lui de meseriaş e în joc. Cuvântul ţiganului e chezaş bun pentru faptă. Vorba e vorbă, meseria – meserie. În acest sens, relaţiile interumane sunt modele etice de comportament creştin, fără ifose de superioritate, fără ca nimeni să-şi aroge dreptul de stăpân asupra altui om. Fiecare semnează în dreptul lui, foaia de liberă convieţuire.

În „Fiziologia poeziei" Nichita Stănescu evocă plin de nostalgie existenţa în vremea copilăriei sale, a ţiganilor care cositoreau oalele şi cazanele de aramă şi tuci după metode originale, păstrate din străbuni:

„Mi-aduc aminte că mama mea tocmai făcea bulion într-un cazan mare de tuci pe care mai înainte nişte ţigani scumpi care veniseră la noi pe stradă îl cositoriseră folosind taina ţipirigului, un fel de chimicală stranie, de epocă şi migratoare".

Toate meseriile lor aveau ceva magic, mai ales în ochii copiilor şi nu exista frică şi aversiune faţă de această etnie, ci relaţii amiabile.

„Claca" din faţa porţilor, seara este o modalitate plăcută de a-şi petrece timpul, de a întări relaţiile de bună vecinătate, de a-şi oferi ajutorul, când e nevoie. Atmosfera e oarecum idilică, pentru că nu se cunoaşte şi nici nu ×s-a înstăpânit încă răul în oameni, în asemenea manieră încât să le sucească minţile şi să-i prefacă în neoameni. Principala ocupaţie pe vreme de seară este sporovăiala, bârfa

nevinovată a jupâneselor şi pufăiala tabacului de către bărbaţii care joacă table şi cărţi.

Muzica de patefon întregeşte şi încălzeşte atmosfera, în special seara, când zgomotele aţipesc, devenind doar foşnete surde. Câte un flaşnetar ce-şi face veacul pe străzi învârtind la manivela caterincii, reuşeşte să scoată din instrumentul lui colorat, lipit cu zeci de bucăţele de hârtie, melodii răguşite în surdină, la mare căutare, pe care, până şi capricioasa lună le ascultă vrăjită: „Zaraza", „Mână birjar", „Când felinarele ˣs-aprind"…

Şi relaţiile dintre copii sunt pe măsură: ei se joacă nestingheriţi pe la porţi sau în curţi, fără resentimente.

Preluăm de la autor, lipsa de încrâncenare şi parcă şi cerul inimii noastre se înseninează.

Cârciuma este un reper nelipsit din atmosfera mahalalei. Fără ea, parcă totul ar fi searbăd. Nu numai pentru băuturile alcoolice euforizante, ori răcoritoare care se vând acolo, dar ea este un teatru de operaţiuni unde se confruntă ideile protagoniştilor ori ale străinilor nimeriţi din întâmplare prin împrejurimi şi mânaţi de sete ori foame. La cârciumă se întâmplă principalele evenimente şi tot acolo se discută aprins despre ele. În cazul de faţă, terasa cârciumii este locul unde localnicii asistă la un număr de circ inedit: o fetiţă şi un căţel dau spectacol, spre hazul asistenţei. Numele cârciumelor de mahala indică o influenţă grecească. Cârciuma este buricul târgului, în orice loc. Ea polarizează mulţimile mai mult decât biserica. Fără cinism, autorul prezintă o realitate care nici ieri şi nici azi nu mai poate fi modificată.

Pe fondul aparentei linişti a mahalalei, se petrec însă drame zguduitoare: vezi moartea echilibristei, mama Lalei, căzută de pe sârmă în timpul spectacolului, (motiv cunoscut în literatură), vezi decăderea tatălui, refugierea lui în băutură şi în final, moartea lui, vezi insensibilitatea directorului Circului care, în loc să aibă grijă de fetiţa rămasă orfană, pleacă în străinătate, lăsând-o pe străzi cu un căţeluş. Şi în această mare de tristeţi, pe care autorul, cu măiestria lui, le preface, aidoma unui magician cu bagheta, în bucurii simple, răsare ca o floare în plină viforniţă, omenia unor oameni simpli, cum sunt: cârciumarul, care-i oferă ziua, un loc de odihnă fetiţei şi chiar hrană, spectatorii în grup, din care nu se distinge nicio figură concretă, semn al bunătăţii colective, al sufletului mare al românului. Fata începe să-şi asume propriul destin şi, prin muncă istovitoare, alături de făptura la care

ţine cel mai mult, dă spectacole stradale ori în incinta cârciumii – iarna, iar oamenii îi răsplătesc cu câţiva bănuţi şi cu ceva de mâncare. Despre fetiţă, însă, aflăm doar că e slăbuţă, în picioarele goale şi îmbrăcată într-o rochiţă de căpătat, prea mare pentru trupul său firav. Mai bine este reprezentat căţeluşul: „Haios, tărcat, flocos, fâşneţ şi simpatic foc". Cârciumarul e, cum altfel decât: gras, burduhănos şi cu un şorţ pătat cu de toate. Despre străin, autorul spune că e „spilcuit", cu o servietă într-o mână şi cu un sul de hârtie în cealaltă. Alte amănunte nu găsim privitor la portretul fizic ori psihic al personajelor. Simpla lor prezenţă şi acţiunile lor îi caracterizează.

Întâmplarea ne aduce aminte de Hector Malot şi al său roman nemaipomenit care ne-a încântat copilăria şi ne-a sensibilizat peste măsură: „Singur pe lume".

Stilul autorului este simplu, direct, alert, viori, dinamic, cu multe dialoguri, cu descrieri amănunţite, însă fără a uzita de limbajul metaforic.

Au loc scene înduioşătoare între fetiţă şi căţeluş, între ea şi meseni, între ea şi străinul venit intempestiv care e cucerit definitiv de iscusinţa şi talentul fetiţei şi astfel intră în vorbă, propunându-i colaborarea la un circ de prestigiu.

Nimic vulgar, nimic deocheat, nimic ascuns, totul de o gingăşie şi o frumuseţe morală desăvârşită, adevărată lecţie de viaţă, îndeosebi pentru tinerii de azi. Povestioara aminteşte de basmele lui Hans Christian Andersen.

O caracteristică aparte a personajelor este că aceştia iau totul în serios, deşi uneori, tonul pare şăgalnic, glumeţ, vioi, ludic.

De remarcat şi tonul patern, cald al autorului, reflex al sufletului său delicat – care o numeşte pe Lala – copilă, fătucă, fetiţă, cu o afecţiune care ne face pe dată ˣs-o îndrăgim şi noi.

Te-ai aştepta, într-o tavernă, la alt fel de manifestări, unele chiar violente, şi nu la aplauze prelungite şi bis-uri pentru o fetiţă şi căţeluşul ei. Şi totuşi, oamenii se entuziasmează, devin protectori cu micuţa orfană şi-i oferă răsplată: bănuţi şi daruri, chiar şi ceva de mâncare.

De asemenea, remarcăm şi politeţea cu care fetiţa se adresează mesenilor. Nu le spune: bade, nene, unchiule, etc., ci „domni", ceea ce la mahala, este ceva rar.

Vocea auctorială intervine ori de câte ori este nevoie şi explică

detaliat ceea ce trebuie înţeles.

Tot vocea auctorială este cea care se impune şi se interpune în conversaţii. Este uimitor cum, o fetiţă de 9 ani, orfană de la vârsta de 6 ani, care a trăit mai mult pe drumuri, poate avea un limbaj atât de elevat şi politicos. Este o artă a conversaţiei care atinge elocinţa, cu neologisme şi formule de politeţe, cât se poate de reverenţioase: „momentan"; „poftim"; „vă rog"; „vă implor"; „bineînţeles"; „perfect"; „de acord", „persoana ce deţine"; „rog întreaga asistenţă", „trebuie să mă concentrez", „noua variantă", etc., limbaj învăţat în circul unde se născuse de la artişti şi de la părinţăii săi.

Spetacolul oferit de Lala constituie o revelaţie pentru străinul care poposise întâmplător pe acolo şi prezenţa ei în mijlocul oamenilor în toată firea, este de natură să-i suscite acestuia întrebări, curiozităţi şi nedumeriri.

Momentul culminant este atins în timp ce Lala execută numerele de dresaj cu căţeluşul ei. Bărbatul se hotărăşte să-i ofere un contract la un circ, fiindcă, de fapt, acesta era impresar artistic.

O revedem pe Lala după aproape zece ani, în aceeaşi formulă, la un circ celebru, cu bătrânul ei căţeluş, căruia îi destăinuie secretul vieţii sale: era îndrăgostită de iluzionistul cu care dădea spectacole.

Povestea, cu happy-end e de natură să ne facă să zâmbim, cel puţin indulgent, dacă nu ironic, într-un veac şi în zori de mileniu în care cinismul, zeflemeaua, au luat demult locul atitudinilor umane cum sunt: caritatea, iubirea, prietenia, înţelegerea, cinstea şi corectitudinea.

Cine doreşte să zâmbească ironic, n-are decât.

Cert e că avem nevoie când în când, şi acum mai mult decât niciodată, de reperele uitate, ca să devenim din nou oameni, frumoşi, buni, puri, ca-n prima dimineaţă a creaţiei lumii.

Şi până să cădem din nou în păcatul trufiei, că noi le ştim pe toate şi nu mai avem nevoie de nimic, să ne plecăm smeriţi în faţa imaginii a ceea ce am fost cândva, demult, dar nu ne place deloc să ne aducem aminte: inocenţi, cuminţi şi neprihăniţi, aşa, ca după Sfântul Botez care ne-a îmbrăcat în cămaşa albă a lui Cristos. E Hiperboreea fiecăruia, paradisul pierdut pe care, iată, prin anumite cuvinte, imagini şi aduceri aminte, ni le aduce autorul în memorie de câte ori ni se face de ele – un dor fără saţiu.

Stanislav Lacomchin
L A L A

Motto:
Câteodată, se mai întâmplă şi minuni. Ataşamentul şi afecţiunea faţă de un animal, pot schimba radical evoluţia unei vieţi cotidiene.

Mijlocul verii. Caniculă. O după amiază toridă se revarsă peste toată suflarea. Nicio adiere. Totul pare încremenit. Pe uliţele aproape pustii ale mahalalei, zăpuşeala învăluie într-o stare de moleşeală tot ce mişcă. La poarta unei case apăru o căţea. Cu limba de un cot, copleşită de căldură, cu o droaie de căşeluşi dolofani în urma ei, traversă uliţa aciuându-se la umbra unui copac. Ciuli urechile. La capătul uliţei, într-o larmă frenetică apărură paparudele. Doar în chiloţei, cu fustiţe de papură, copilaşi de diferite vârste, înaintau în grup ţopăind şi cântând cu glasurile lor cristaline.

— Pa, pa, pa!... Pa! Pa! Pa!... Pa, pa, pa! Pa-pa-ru-de-le!!!

Cu mic cu mare, buluc pe la porţi, localnicii plini de voie bună îi stropeau cu apă. Cu o desagă atârnată de gât, un băieţel mai mărişor lua de zor cele primite: fructe, covrigi, nuci, bănuţi.

Peste drum de găzărie, într-o curte lângă o cişmea, o femeie cu mâinile pline de clăbuc, spăla de zor într-o copaie. La poartă apăru o ţigancă purtând o boccea în spate.

— Cuconiţă!

Femeia se opri din spălat.

— Ce vrei?

— Bulendre, cucoană. Niscai haine vechi. Doar ţi le cumpăr.

— N-am haine de vânzare.

— Cum aşa?

— Cum ai auzit. Când am, le dăruiesc la nevoiaşi. Nu le vând. Aşa că, vezi-ţi de drum.

— Hapăi domniţă, cu de-alde matale o să crăpăm de foame. Haoleu!!!...

Făcând un gest de lehamite, o luă încet pe uliţă, repetând ca un papagal aceeaşi frază: Haine vechi cumpărăm!!!... Haine vechi!!!

La câteva case mai încolo, în faţa croitoriei lui Şmilovici, o calfă se învârtea în jurul lui, ţinând în mâini un fier de călcat cu cărbunii aproape încinşi.

De după colţ apăru un geamgiu.

— Geamuri sparte reparăm!!… Gea-mo-o-o!

La poarta unei curţi se îţi un bărbat.

— Bădie!

Geamgiul se opri.

— Da, conaşule. Care-i baiul? Ai vreun geam spart?

Bărbatul începu să râdă.

— Ar fi bine. Numai că am trei.

— Cum aşa?

— Uite-aşa. Baistrucul meu a bulit unul cu praştia şi două le-a îndoit cu mingea, aşa că, intră în curte şi apucă-te de treabă.

În ritmul domol al copitelor pe macadam, o birjă trecea alene cu birjarul toropit de căldură. În trăsură, ce să vezi? Conuz Alecu se întorcea de la un chef. Chitrofonit, cu o sticloanţă în mână, lălăia un cântec, acompaniat de un ţigan ce scârţâia la vioară.

Începu să se-sereze iar zăpuşeala se domoli. În faţa caselor, pe trotuare apărură scaune şi taburete. Moleşită de căldură, mahalaua ieşea la o boare de aer. Pufăind din ţigări, bărbaţii trăncăneau, jucând table şi cărţi, iar jupânesele stăteau la taclale bârfind vrute şi nevrute. În jurul lor, prichindeii se jucau plini de viaţă. Fetiţele săreau coarda sau jucau şotron, iar puştimea juca ţurca sau jocul lor preferat; biluţe. Din lut ars şi colorate fel de fel. Un puşti aruncă o biluţă ce se proţăpi la vreo doi metri. Colegul de biluţe calculă din ochi distanţa şi aruncă biluţa. Rostogolindu-se, bila o lovi pe cea a adversarului ce se depărtă puţin. Fericit, puştiul se aplecă şi desfăcând pălmuţa, cuprinse cele două bile.

— Ţic şi palma două!!… Ura-a-a!!!

Bosumflat, puştiul învins scoase din buzunar două biluţe punându-le în mânuţa prichindelului ce ţopăia, chicotind de bucurie.

— Mămico-o-o!!! Am câştigat!!!… Uite, două biluţe!! Una roşie şi una verde!

Gard în gard cu băcănia, un ţigan şi proprietarul. Mustăcios, tuciuriu şi în picioarele goale, ţiganul număra nişte bani.

— E-n regulă?

— Hapăi, boierule, baftă în viaţă şi multă sănătate – îşi frecă bancnotele de bărbie – Ştii? Sunt primii gologani pe ziua de azi! Eşti bun la saftea?

— Depinde.

— Cum adică?

— Poate dai peste un client cu o comandă mai mare.

— Să dea Dumnezeu! Îşi puse geanta cu scule pe umăr. Să-ţi trrăiască jupâneasa. Şi la mai mare!

— O clipă!

— Ce-i, boierule?

— Ascultă bondinule…

— Adică… ţigane?

Începură să râdă.

— Tu ai spus-o. Aşa o fi. Ce-am vrut să ştii. Mi-ai spoit cazanul de la camforcă. Ce-a ieşit, nu ştiu. Mă… dacă n-ai spoit cum trebuie, te jupoi de viu!… Înţeles?

— Vai, conaşule!… Se poate?… Păi cum? Adică îmi bat joc de meserie? Doar mă cunoaşte toată mahalaua. ˟S-avem iertare, zău aşa!!

— Bine, bine, nu te mai văicări. Am glumit. Hai, roiul şi… baftă!!

Se îndreaptă uşor pe uliţă, strigând din când în când:

— Spoitorul!!… Spoim cazane, oale şi tingiri!!… Spoi… tingir!!!

Venind dinspre tutungerie, pe uliţă apăru un bărbat. După aspect, nu părea din partea locului. Spilcuit, cu o servietă într-o mână şi cu un sul de hârtie în cealaltă, păşea domol, privind zâmbitor la joaca prichindeilor. La un moment dat, ajunse în faţa unei cârciumi.

Dinăuntru se auzeau aplauze şi ovaţii. Ridică privirea. O firmă vopsită în culori ţipătoare trona deasupra uşii: SECĂRICA.

Peste măsură de curios, dădu să intre. Surpriză; uşa era încuiată. Privi în dreapta, privi în stânga şi-şi dădu seama. Aplauzele se auzeau din curtea casei. Făcu doi-trei paşi şi se trezi în faţa unei terase de vară. Poarta era în lături, iar în curte, sub copaci, era amenajată terasa cu mese şi scaune.

Muşterii, puhoi. Care la mese, care în picioare, toţi în păr, aplaudau şi scandau la unison. Un singur cuvânt:

— La-la!!… Lala!!! La-la!!…

Bărbatul îşi făcu loc şi se apropie în faţă. Sub copaci, pe un tăpşan înverzit eliberat de mese, o singură masă. Cam la trei metri de masă, de jur împrejur, erau îngrămădite mesele celelalte, formând un fel de manej. Lângă masă, o copilă. O fată de vreo nouă ani, înăltuţă şi slăbuţă în picioarele goale, într-o rochiţă de căpătat cam măricică, privea zâmbind muşteriii ce nu mai terminau cu aplauzele. Larma se domoli.

— Dragi spectatori! Până acum am ghicit numărul la şase domni. Cred că ajunge.

Atât i-a trebuit. Aplauzele începură din nou, frenetice şi cu persistenţă. Printre mese, răsună o voce:

— Încă o dată!... Şi gata!!

Fata ridică mânuţele. Brusc se lăsă o linişte de se auzea bragagiul ce trecea pe uliţă strigând:

— Bragagiul!!!... Bragă dulce şi gustoasă!

Plină de voie bună, fata începu să vorbească:

— Bine, am înţeles. Am să vă fac voia. Văd că vă place cum ghicesc. Până acum, v-am ghicit în fel de fel de variante. Acum, fiindcă insistaţi să vă mai ghicesc o dată, m-am gândit la o nouă variantă de ghicit, pe care n-am încercat-o niciodată. De voi greşi cumva, vă rog să mă iertaţi. Să începem?

Bărbatul cu servieta începu să devină curios.

— Aşa-a-a! Şi acum, rog pe al şaptelea domn să poftească aici.

După o scurtă vânzoleală şi făcându-şi loc printre mese, apăru al şaptelea muşteriu. Luând de pe masă un pachet de cartonaşe albe de mărimea cărţilor de joc, fata se apropie de el.

— Domnule, vă rog să amestecaţi bine pachetul de cartonaşe. După cum ştiţi deja cu toţii, pachetul are 21 de cartonaşe numerotate de la 1 la 21. Aţi amestecat? Mulţumesc! Şi acum, fiţi atent. În timp ce eu pun pe masă cartonaşele cu faţa în sus în trei grupe, dvs. priviţi numerele şi alegeţi în gând un număr, ţinându-l minte. Începem?

— De abia aştept!

Şi începu nebuneala. De trei ori la rând, fata etală cartonaşele pe masă, iar muşteriul, de fiecare dată îi spunea în ce grupă era numărul ales. După a treia rundă, fata adună cele trei grămezi de cartonaşe unindu-le pe toate.

— Şi acum, dragi spectatori, urmează varianta pe care n-aţi văzut-o niciodată. Cu pachetul de cartonaşe în mână se apropie de mesele cu muşterii.

Puţină atenţie! Am să dau la întâmplare, indiferent cui, câte un cartonaş. Momentan, n-am nevoie de ele. Luaţi, vă rog!... Aşa!... Şi dvs!... Poftim!... Şi domnul!...

Şi cele 21 de cartonaşe dispărură în mâinile muşteriilor, printre care şi bărbatul venit la ghicit.

— Acum, cu ajutorul Celui de sus, trebuie să ghicesc numărul.

Rog pe domnul cu numărul ales să şoptească la urechea vecinului, numărul memorat. Gata?… Perfect! Ei, acuz e acuz! Domnule, ce număr aveţi pe cartonaş?

— 19.

— E numărul memorat de dvs?

— Nici vorbă. Numărul ce l-am ales…

— O clipă! Vă rog, vă implor, nu spuneţi numărul. Înseamnă că, numărul dvs. se află în unul din cele 20 de cartonaşe împărţite. Şi bineînţeles, ca să nu mă fac de ruşine, eu trebuie să aflu persoana ce deţine cartonaşul cu numărul Dvs. Pentru asta însă, rog întreaga asistenţă să facă linişte. Trebuie să mă concentrez.

Simulând că se concentrează, cu ochişorii întredeschişi, îşi duse mâinile la tâmple şi începu să bâiguie în şoaptă nişte incantaţii fără înţeles. Într-o linişte de-ţi auzeai respiraţia, fata începu să meargă apropiindu-se de mese. Ca un somnambul, cu mânuţele ridicate înainte, păşea încet de la o masă la alta. La un moment dat se opri. Cu degetul arătător ţintui un muşteriu.

— Rog domnul cu cămaşă gri şi bretele negre să vină la mine!

Persoana în cauză se ridică de la masă venind lângă ea.

— V-am dat cartonaş?

— Da!

— Îl aveţi?

— Da!

— Perfect! Şi acum surpriza!! Ce număr aveţi pe cartonaş, domnule?

— 14.

— Chiar aşa? Să vedem! Ce număr aţi memorat? Domnule cu cămaşa galbenă!

— 14!!!… Ce chestie! Nu-mi vine să cred!

— Ba să credeţi, domnule. Ăsta e numărul memorat de dvs. Astea fiind zise, Lala v-a prezentat noua variantă! Am reuşit! Vă mulţumesc din suflet!

Urmă un vacarm de ziceai că-i cutremur. Aplauzele şi uralele plesniră văzduhul, stârnind câinii din mahala ce lătrau şi urlau în cor, molipsindu-se unul de la altul.

Copleşit, uluit, spilcuitul privea năuc la fata ce se vânzolea printre mese adunând cartonaşele. Privea şi se gândea. Lala. O fătucă. Cine era? Avea părinţi? De unde apăruse? Era orfană? Avea rude? Unde

locuia? Şi mai ales, cine avea grijă de ea?

Gândurile îi fură întrerupte de vocea fetiţei ce număra cartonaşele primite.

— Aşa-a-a… 15…16…17…18 cartonaşe. Mai trebguie trei! Vă rog, cine le are? Fără ele nu mai pot ghici.

– O mână se ridică. Dumneavoastră? Mulţumesc!… Şi clovnul!… Mai trebuie unul. Cine-l are?… Vă rog!

Pauză. Linişte.

— Vă rog! Daţi-mi cartonelul! Cum mai ghicesc fără cartonaş?

Nimic. Muşteriii se priveau unul pe altul miraţi. Deodată, de unde, de neunde, un căţel ţâşni dintre mese. Haios, tărcat, flocos, fâşneţ şi simpatic foc. Val-vârtej, începu să sară în jurul fetei, dând din codiţă.

— Bobiţă!!!… Ce-i cu tine aici?… Ce ţii în botic? Ia să vedem.

– Se lăsă pe vine. Opa!!… Ce-mi văd ochii? Hai… dă la mama! Hai, Bobiţă. Dă-i drumul!!… Aşa!!!

Se ridică în picioare şi cu mânuţa ridicată arătă rotindu-se, cartonaşul care lipsea.

— Iată şi cartonaşul buclucaş! – coborî privirea spre căţel. De unde l-ai luat, pezevenghiule?

— Ham, ham!

— Sigur că da! Umbli cu şahăr-mahăr…

— Ham, ham!

— Ce vrei?… Să te iert?… Bine! Hai la mama!

Întinse braţele şi prinse zvârluga ce se cuibări la pieptul ei, lingându-i faţa.

— Ei, gata, ajunge! Doar m-am spălat dimineaţa la cişmea! – îl puse jos – Ce tot dai din codiţă? Eşti un şnapan! Aşa să ştii!

Spontan, râsete şi aplauze izbucniră la toate mesele. Plină de vervă, fetiţa vorbi:

— Dragi spectatori, acesta a fost finalul noii variante cu ghicitul. Încă o dată vă mulţumesc!… Ce urmează? Cred că ştiţi. Bobiţă vă va înveseli cu giumbuşlucurile sale. De acord?

Alte aplauze, alte scandări.

— Bo-bi-ţă!… Bo-bi!… Bo-bi-ţă!

Lângă fată, căţelul stătea cuminte privind când muşteriii, când fata.

— Bobiţă, ce-i cu tine? N-ai pic de ruşine? Domnii te aclamă, iar tu? Pace, lemn Tătase. Se poate? Nu le dai bineţe? HAI!!!

Atât i-a trebuit. La cuvântul „hai!” începu să alerge în două picioruţe de jur împrejur, lătrând şi dând din codiţă.

— Aşa, Bobiţă, aşa!… Bravo! Ce băiat educat!… Ei, gata, ajunge. Vino la mine.

Ca o sfârlează, veni glonţ la picioarele fetei.

— Ce mai ştie băieţelul meu? Să le arătăm domnilor ce-i aia „buşilea”! HAI!!!

Acelaşi îndemn, acelaşi cuvânt magic de începere a unui nou număr. Căţelul se conformă. Se lungi pe iarbă şi începu să se rostogolească.

— Bravo, Bobiţă, bravo!… Aşa!! Încă o dată!… Şi iar!… Ajunge. Ce-ar fi să facă băiatul salturi? Încercăm?… HAI!!!

Sprinten şi plin de viaţă, căţelul începu să sară peste masă înainte şi înapoi.

— Aşa, Bobi, aşa!… Foarte bine! Eşti o dulceaţă! Bravo!… Ei gata!… Gata! Ajunge!… Ce-i cu tine? Ai păpat piper? Şi acum, ţup pe masă!

Pace. Căţelul stătea în funduleţ privind fata.

— Bobiţă!… Ce-i cu tine?… Ce ˣs-a întâmplat?… Vrei ceva?

— Ham, ham!

— Asta ce mai înseamnă?

Dând din codiţă, căţelul stătea sluj.

— Ham, ham!

— Doamne! – îl luă în braţe – Ce vrea băiatul? Hai, spune. E secret? Atunci, spune-mi la ureche.

În râsetele muşteriilor, căţelul începu să-i lingă urechea.

— Ham, ham!

— Am înţeles! Acum ştiu! Bobiţă al meu vrea un cubuleţ. Adică… ză-hă-rel! Am ghicit?

La cuvântul zăhărel, căţelul începu să latre ţopăind în jurul ei.

— Gata!… Ajunge!… Ştiu. Vrei porţia ta de zăhărel. Ştrengarule!

Scoase din buzunarul rochiţei un cubuleţ de zahăr.

— Uite, ia de aici. Turtă dulce ce eşti!

Cât ai clipi căţelul ronţăi cubuleţul.

— A fost bun?… Bine. Şi acum, ţup, pe masă. Să arătăm domnilor că ştim să numărăm. Bobi!!! Repaus!!

Căţelul se aşează în mijlocul mesei, în timp ce fata se depărtă până lângă muşterii.

— Bob! Fii atent! La comanda mea, ridici o ureche. Atenţie!… HAI!!!

Una din urechiuşele căţelului ţâşni în sus, rămânând ţeapănă.

— Bravo, Bobiţă, bravo! Şi acum, spune domnilor. Câte urechi ai ridicat? HAI!!!

— Ham!

— Aţi auzit? Una! Doar v-am spus. Ştie matematică, nu glumă.

Râdeau muşteriii pe leşinate.

— Aşa-a-a!… Acum, coboară urechea şi ridic-o pe cealaltă! HAI!!!

Cu aplauze, ordinul fusese executat.

— Bobiţă, fii atent la mama! Acum, te rog să ridici ambele urechi! HAI!!!

Zis şi făcut. Cuminte, nemişcat, cu două urechi ţepene în sus.

— Perfect! Poţi să ne spui câte urechi ai ridicat? HAI!!!

— Ham, ham!

— Aţi văzut? Ştie! Două! Aşa profesor, aşa elev. Şi acum, Bobi, să le arătăm domnilor cum e să mergi în mâini. De acord? Să încercăm. Atenţie!!! HOPLA!!!

Ridicându-se pe lăbuţele din faţă, căţelul începu să meargă cu funduleţul în sus.

— Aşa. Bobi, aşa!… Încă puţin! O ţâră!… Aşa!… Foarte bine!… Gata!… Ajunge!

Cu Bobiţă în braţe, fata privi mulţimea.

— Dragii mei, la final, Bob va face ultimul număr din seara asta. Bobiţă, hai să le arătăm domnilor, cum te dai tumba. Da?… Bine, să încercăm. Bob! Atenţie!!… TUMBA!!!

Căţelul începu să sară în sus, dându-se peste cap şi aterizând în picioruţe. După vreo câteva tumbe, în aplauzele celor de la mese, fetiţa îl luă în braţe.

— Bobiţă, de ce gâfâi? Ai ostenit? Încă puţin şi am terminat. Hai, Bobi, du-te şi ia-ţi la revedere de la domni.

Cu o cutie de carton între dinţi, căţelul, dând din coadă, umbla printre mese, adunând în cutie obolul în bănuţi, dăruiţi de muşterii. Ţinând cutiuţa aproape plină între dinţi, Bob se apropie de Lala sărindu-i în braţe.

— Dragii mei, cred că Bobiţă al meu a obosit. Astea fiind zise, spectacolul din seara aceesta a luat sfârşit. Încă o dată vă mulţumesc din suflet pentru participare şi mai ales, pentru bănuţii primiţi. Seară

bună, tuturor.

Ca la o comandă, nemaiavând ce vedea, majoritatea muşteriilor au părăsit terasa, împrăştiindu-se pe uliţă. La o masă, cu capul sprijinit în mâini, bărbatul, cu privirile în gol, era parcă în transă. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că o fată simplă, probabil un copil al străzii, a putut să aibă aşa un succes. Şi cu ce? Cu un număr simplu de ghicit şi cu o dresură obişnuită prin circuri. Dar, dar felul desfăşurării aşa-zisului spectacol, plin de neprevăzut, l-a pus pe gânduri. Nu cumva această fetiţă a trăit poate, într-un circ? Cele două numere prezentate erau incluse în programul obişnuit al circurilor. Aevea, recapitulă în gând cele văzute.

Ghicitul. Un număr foarte simplu, ce-l putea face orice muritor. La circ însă, se face cu cărţile de joc. În lipsa lor, fetiţa a improvizat cartonaşele cu cifre. Cine cunoaşte secretul, ghicitul se face după un simplu calcul matematic. Ghicitul în desfăşurarea numărului, cu tot scenariul elaborat în cele mai mici amănunte, l-a amuzat copios, dar a rămas şocat de talentul fetei, cu un final plin de suspans. Câtă siguranţă în mişcări şi în gesturi! Câtă spontaneitate în improvizarea textului vorbit cu căţelul! Câtă sinceritate şi dăruire totală pentru public! Şi mai ales, câtă iubire şi afecţiune nedisimulată pentru năstruşnicul căţel. Cât priveşte dresura…

— Domnul vrea să comande ceva?

Întrerupt din visare, bărbatul tresări ridicând privirea. Lângă masă, cârciumarul. Gras, burtos şi cu un şorţ pătat cu de toate.

— Mă gândeam la spectacol.

— V-a plăcut?

— Enorm!

— Mă bucur. Ştiţi cum e numită Lala pe aici?

— Nu…

— Vedeta mahalalei! Datorită ei şi căţelului, clientela de aici mai uită de necazuri şi se bucură nevoie mare. Dar ne-am luat cu vorba. Doriţi să serviţi ceva?

— Da. Nişte secărică.

— Mică sau mare?

— Un ţoi mare. Şi naţionale.

— Câte?

— Un snop.

— Am notat. Imediat. Vine băiatul!

Şi băiatul, burduhănos şi legănându-se ca o raţă, o luă spre bar. Reveni la masă.

— Poftim. Serviţi. Un pachet de Naţionale şi un ţoi de secărică. Dacă mai vreţi ceva, îmi faceţi semn. Mă duc la bar.

— O clipă.

— Vă ascult. Mai doriţi ceva?

— Aş vrea nişte relaţii.

— Adică?…

— Despre fată. Lala. Cum îi spuneţi.

— Aşa o cheamă.

— De unde a apărut? Unde doarme? Cine sunt părinţii?

Cârciumarul îl privi suspicios.

— Ce te priveşte? Nu cumva… Gata! M-am prins! Eşti sticlete! Sau… vreun inspector de poliţie. Ştii ceva? Te rog ˟s-o laşi pe Lala în pace. E o fetiţă cuminte, nu face rău nimănui şi este iubită de toată mahalaua. Aşa să ştii!

Bărbatul începu să râdă.

— Bine, bine, linişteşte-te. Te rog nu te mai agita. Nu sunt poliţai. Şi ca să te conving, poftim. Cu asta mă ocup.

Scoase din portofel un cartonaş şi-l puse pe masă. Dolofanul îşi potrivi ochelarii şi studie legitimaţia.

— Ştefănescu Octavian. Organizator de spectacole. Asta ce mai înseamnă?

— Hai să te lămuresc. Poate ştii, poate ai auzit. Peste trei zile vine în orăşelul ăsta în turneu, un circ. Eu mă ocup de afişe, bilete de intrare, taxe, impozite şi câte altele. Te-ai lămurit?

— Să zicem. Dar ce legătură are Lala cu toate astea?

— Are. Vreau să cunosc trecutul ei. Felul ei de a se comporta şi mai ales, talentul ce-l are privind numerele de circ, îmi dă de bănuit.

— Nu înţeleg.

— Cred că fetiţa asta a trăit într-un circ. Nu sunt sigur. Şi asta vreau să aflu. Ştii ceva despre ea? Despre trecutul şi viaţa ei?

— Absolut nimic.

— Cum aşa? De când a apărut aici?

— De aproape trei ani.

— Şi nimeni nu ştie nimic?

— Cred că nu. Ştii ceva? Am o idee. Ce-ar fi ˟s-o întrebi personal?

— Încă e aici?

— Da. Ia masa cu Bobiţă al ei. De câte ori vine, îi ospătez pe amândoi. Mi-e milă de ei.

— La câte zile dă spectacol?

— O dată pe săptămână.

— Şi în rest? Cine o hrăneşte?

— Bodegile şi cârciumile din mahala şi din oraş.

— Adică?

— Să-ţi explic. În fiecare zi dă spectacol la alt local. De exemplu, mâine poate joacă la Gaster, după aia la Zanicos, Ţailic şi aşa mai departe. Peste o săptămână ajunge iar aici.

— Incredibil. Pot să vorbesc cu ea?

— De ce nu? O găseşti în cârciumă. La uşa aia. Cu trepte la intrare.

Bărbatul goli ţoiul, introduse ţigările în buzunar, plăti consumaţia şi se ridică de la masă.

— Ne vedem mai încolo.

— Baftă! Şi te rog să n-o sperii. Mititica…

— Nicio grijă. Nu-i vreau decât binele.

Bărbatul urcă treptele şi crăpă uşor uşa. Auzi vocea Lalei. Vorbea cu Bobiţă. Stătea chircită lângă el.

— Ce bunătăţi are băiatul? Ia să vedem.

Dând din codiţă, căţelul înfuleca de zor dintr-o strachină.

— Ştii, eu am păpat ciorbă cu perişoare şi cartofi prăjiţi cu ficăţei. Dar tu? Ia te uită! Ce de fasolică!! Măi, măi! Băieţelul meu are de toate. Şi cartofiori, cărniţă… macaroane, sos… pâinică!… Boier, ce mai. Bine, sufleţelul meu. Papă sănătos. Poftă bună!

Ridicându-se în picioare, îşi scoase de la gât o punguliţă din pânză punând-o pe masă.

— Aşa-a-a! Ia să vedem ce-a adunat scumpetea mea!

Răsturnă cutiuţa cu bănuţi pe masă.

— Mă, pezevenghiule, dar te iubeşte lumea, nu glumă! Ia te uită ce-ai adunat! O avere! Două bancnote, gologani, bănuţi şi firfirici. Avem ce păpa.

Terminând de mâncat şi făcând strachina bec, căţelul îşi lingea boticul.

— A fost bun? Bravo! Ce burtică ai făcut! Ai mâncat ca un spart. Cu atâta fasolică, ai să parfumezi tot părculeţul. Ştii poezioara despre

fasolică? Nu?... Atunci, ascultă: „Fasolică bob uscat, face noaptea pârţ în pat”.

În pragul uşii, nemaiputându-se stăpâni, bărbatul izbucni în râs. Instinctiv, Lala sări în picioare.

— Cine sunteţi? Ce vreţi?

Râzând în continuare bărbatul se apropie uşor de masă.

— Lala, te rog, nu te speria. Iartă-mă! Dar nu pot să mă abţin. Poezia cu fasolica m-a dat gata!

— Eu vorbeam cu Bobiţă de-ale noastre, iar dumneata ai tras cu urechea. De unde îmi ştiţi numele? Nu vă cunosc.

— Pentru Dumnezeu, Lala, la implor, linişteşte-te! Pot să iau loc?

Mută, fata aprobă din cap. Bărbatul se aşeză.

— Aşa, acum te rog să iei loc. Pentru început, să facem cunoştinţă: Mă numesc Ştefănescu Octavian.

— Ce vreţi?

— Nu vreau nimic. Vreau doar să ştiu câte ceva despre viaţa ta.

— De ce?

— Ţi-am văzut spectacolul. A fost foarte frumos. Atât tu cât şi Bobiţă, m-aţi uluit.

Lala începu să zâmbească.

— Chiar aşa?

— Da, Lala, eşti foarte talentată, dar talentul tău nu provine de pe stradă. Nu ştiu dacă mă înşel, dar bănuiesc că ai trăit cândva într-un circ. Am dreptate?

Lala începu să râdă.

— Acolo m-am născut.

— Deci, bănuiala mea este reală. Cum ai ajuns să trăieşti pe stradă?

Brusc, Lala se întristă.

— Sunt orfană.

— Vai de mine! Cum aşa? Ce ˣs-a întâmplat?

— Mămica a murit înaintea tatei.

— Dar ce-a păţit?

— A căzut de pe sârmă. Era echilibristă...

— Şi tăticul?

— După ce a murit mămiţica, tăticuţul ˣs-a apucat de băut. L-au găsit mort la bufetul gării. Băuse prea mult.

— Am înţeles. Comă alcoolică. La ce circ ˣs-a întâmplat?

— La circul Barnini.

— Şi tu cum ai ajuns pe stradă?

— Circul a plecat fără mine în străinătate.

— Cum se poate aşa ceva?

— Nu ştiu. Am plecat cu Bobiţă şi ne-am plimbat toată ziua prin oraş. O familie care avea copii mici, de dragul lui Bobiţă care făcea tumbe, ne-a rugat şi ne-a găzduit peste noapte la ei. A doua zi Bobiţă ˣs-a jucat cu copiii ei. Seara, când ne-am întors, circul nu mai era. Plecase.

— Ce oameni! Câtă răutate! Când ˣs-a întâmplat asta?

— Acum trei veri.

— Adică… acum doi ani şi ceva. De atunci umbli pe străzi? Din ce trăieşti?

— Din mila oamenilor. Dar nu cerşesc. Aşa să ştiţi. Muncesc cu Bobiţă ca să avem ce mânca.

— Te înţeleg. Dar unde dormi?

— Acuma? Nu-ɨ bai. E a treia vară. Pe o bancă în părculeţ.

— Doamne! Ce aud?… Dar când vine frigul, iarna, unde dormi?

— În sala de aşteptare a gării. Lângă godin. Din milă, gardiştii de stradă ne lasă. Nu facem rău nimănui. Ne cunoaşte toată mahalaua. Când vine frigul, îmi dau haine vechi şi încălţări. Ne descurcăm.

— Doamne!! Câtă suferinţă!! Lala, te rog să fii foarte atentă. Vezi sulul ăsta de hârtie?

— Da.

— Ştii ce-i?

— De unde să ştiu?

— Ei bine, în sulul ăsta de hârtie sunt afişe de circ, iar eu sunt organizator de spectacole. Văzând spectacolul ce-l prezinţi prin localuri ca să ai ce mânca, şi mai ales succesul ce-l ai cu talentul tău înnăscut, m-am gândit la ceva. Şi cred că voi reuşi. Circul Coresi, căci despre el este vorba, va începe reprezentaţiile peste trei zile în orăşelul ăsta, în piaţa veche. Vreau să vii împreună cu Bobiţă şi să daţi în faţa directorului o probă.

— Cum aşa? Eu la circ? Şi Bobiţă?

— Da, Lala. Tu cu Bobiţă. Două sufleţele care au suferit aproape trei ani. Mâine începe să vină circul. Poimâine, vine şi directorul. Am să vorbesc cu el. Cred că-l voi convinge. Aşa că, poimâine, la 10 dimineaţa,

tu şi Bobiţă să veniţi în Piaţa Veche. Acolo va fi instalat circul. Dea Domnul să fie bine.

Scoase din portofel o bancnotă şi o puse pe masă.

— Uite, Lala, ai aici un mic avans, poate pentru ce va urma. Cumpără-ţi ce vrei.

— Sărut mâna, domnule…

— Lala, te rog, nu mă mai domni. Pentru tine voi fi nenea Ştefi. De acord?

— Da… nenea Ştefi… Mulţumesc.

— Bine. Am plecat. Nu uita. Poimâine, la ora 10, poate destinul îţi va surâde. Sufleţel nevinovat… – o sărută pe frunte. Pa!

Emoţionat şi cu bărbia tremurând, străinul ţâşni glonţ pe uşă. Rămasă singură, Lala căzu pe gânduri.

— Bobiţă, sufleţelul meu, vino la mămica. Ai auzit? Nenea Ştefi vrea să ne adune de pe drumuri. Parcă nu-mi vine să cred. Lala şi Bobiţă jucând la circ! Doamne! Oare voi avea noroc să joc pe un manej, aşa cum au jucat mămiţica mea dragă şi tăicuţul meu? Nu ştiu. Vom vedea. Până atunci, hai la băncuţa noastră să facem nani. Mâine după masă, suntem aşteptaţi la cârciuma lui Ţailic.

Cu Bobiţă lângă ea, ce tot se oprea şi stropea copacii, o luară pe uliţă spre părculeţ. Peste mahala se lăsă noaptea. În depărtare, începură să apară luminiţe. Se ivi lampagiul. Cu o prăjină lungă se oprea din loc în loc şi aprindea felinarele. Ajunşi în părculeţ, se aciuiră pe bancă. Lampagiul îi ajunse din urmă şi aprinse felinarul de lângă bancă.

— Ce faci, Lala? Unde ai jucat?

— La nea Gogu.

— Şi mâine?

— La Ţailic.

— Bine, Lala. Poate vin şi eu. Noapte bună.

— Noapte bună.

Lampagiul se depărtă pe uliţă făcând lumină în mahala. La un moment dat, Bobiţă îşi puse lăbuţa peste ochi. Adormise.

— Scumpetea mea! Sufleţelul meu! Dormi în pace. Noapte bună.

Dintr-o curte se auzea un patefon. Printre petice de norişori, luna privea şi parcă asculta vrăjită.

O melodie în surdină, se răsfira în văzduh, mângâind liniştea nopţii.

„Vreau să-mi spui, frumoasă Zaraza / cine te-a iubit. / Câţi au plâns…”

Aceeaşi lună de cuptor. Aceeaşi caniculă, aceeaşi zăpuşeală. Acelaşi orăşel. Aceeaşi mahala cu uliţele sale înguste. Iar în piaţa veche, acelaşi circ: CORESI.

Însă… peste vreo nouă ani. În circ răsună fanfara. DUO BUFFINY terminaseră numărul. Cortina de la forg-gang se deschidea şi se închidea mereu în aplauzele furtunoase ale publicului. DUO BUFFINY ţinându-se de mâini, salutau spectatorii ce erau în delir. El, iluzionist şi prestidigitator, ea – asistenta lui. El în frac, cu nelipsitul papillon, ea într-o rochie superbă, cu un căţeluş în braţe. De o frumuseţe răpitoare, făcea mereu reverenţe publicului. Salutând încă o dată mulţimea, ˣs-au retras în vagon.

— Doamne! Cât de fericită sunt! Şi toate astea numai datorită ţie!! Nu mi-am imaginat aşa un succes!

— Da, Lala, avem succes. Păcat însă că Bobiţă nu mai poate să-şi facă numărul.

— E bătrânel, Bufi. Nu mai poate. Nu mai are putere. Cred că are vreo 14 ani. Nu-ı aşa, sufleţel? Cu toate astea, nenea Bufi te chinuieşte şi te ascunde în cutii şi cufere cu diferite trape. Apari şi dispari, spre deliciul publicului. Doamne, cât îmi eşti de drag! În seara asta o să ne plimbăm amândoi. Numai noi doi. Nenea Bufi rămâne acasă.

— Chiar vrei să te duci în mahala?

— Da, Bufi, vreau! Din tot sufletul! Acolo mi-am petrecut trei ani din viaţă. Mi-e dor de locurile acelea! De-ai şti!

— Bine, Lala, fie după cum spui. Duceţi-vă. Dar să nu întârziaţi. O clipită să mă schimb.

Îmbrăcată într-o rochiţă obişnuită, cu Bobiţă în braţe, Lala ajunse în mahala. Trecu agale pe lângă terasa „Secărica” şi încet-încet ajunse în părculeţ. Felinarele aruncau o lumină palidă peste uliţa aproape pustie. Se aşeză pe bancă.

— Bobiţă, dragul meu, ţii minte? Aici am dormit împreună trei veri. Doamne, cum zboară timpul! Parcă a fost ieri. Îmi aduc aminte când, spre deliciul publicului făceai: HOPLA!!

Instantaneu, Bobiţă ciuli urechile, sări jos de pe bancă şi încercă să se ridice pe lăbuţele din faţă. Se clătină şi cu un scâncet, se prăbuşi pe o parte.

— Doamne!!!… O, nu!!! Pentru Dumnezeu! Bobiţelul meu drag! – îl luă în braţe – Nimeni n-o să te mai pună să faci Hopla, tumba ori salturi. Ştiu. Nu mai ai putere. Eşti un moşulică. Câte zile mai ai, te voi îngriji şi te voi iubi mereu. Îl strânse în braţe. Sufleţelul meu! Datorită ţie am ajuns om între oameni! Doamne! Ce fericire! L-am cunoscut pe… A, stai! Vrei să afli un secret? Da? Bine! Dar să nu spui la nimeni. Îmi promiţi? Bine. Apropie urechiuşa. Am un iubiţel!!! Ce zici? Ştii cine? Nu? Nici nu bănuieşti? Atunci, fii atent: iubiţelul meu este Bufi, care te chinuie prin cuferele alea cu trape. Acum, că ştii secretul, ar fi cazul să-mi dai un pupic. De acord?

Apropie obrazul de boticul căţelului ce începu ˣs-o lingă cu devotament şi râvnă, dând din coadă.

— Sufleţelul meu!!!

Din aceeaşi curte, poate de la acelaşi patefon, aceeaşi melodie, mângâia aceeaşi noapte, dar mai bătrână cu nouă ani.

„… Câţi au plâns nebuni după tine? / Şi câţi au murit?”

EPILOG

Între timp ˣs-au mai depănat nişte ani. De talie mondială, celebrul circ KLUTKY era în turneu în România cap de afiş? TRIO BUFFINY!!! Bufi, Lala şi Dragoş junior. O mică remarcă: În grădina casei Bufinescu, la rădăcina unui pom, pe o plăcuţă, se putea citi o frază gravată: „Dormi în pace, sufleţel!”

ō Copyright Stanislav Lacomchin

Articol preluat de pe site-ul SFera Online [**www˙sferaonline˙ro**].

SFera Online v 2.1 – arte vizuale şi literatura de anticipatie

Toate drepturile rezervate. Copyright (C) 2001 – 2010 SFera Online